

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λακωνικό Δεκαπενθήμερο

B. P. — Αλίκη Θεοδορίδου

P. — Μ. Κουνελάκη ένακτήριος εἰς τὴν Δραματικὴν
Σχολὴν Πειραιῶς

N. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ. — Ἐκεῖνος ποὺ πέρασε μὲ Σταυ-
ρωμένα τὰ χέρια.

PIO TZANEPHO. — Ὁ Ἐπίδοξος ἠθοποιός.

SENIO. — Ἐρασιτεχνία καὶ ψωμισμός.

THALIE. — Μόδα κλπ. κλπ.

5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΤΕΥΧΟΣ 11ον
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΧ. 3

ΜΟΝΟ ΔΥΤΟ
ΕΝΑΙ ΑΠΟΛΟΓΩΣΤΟΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΑ

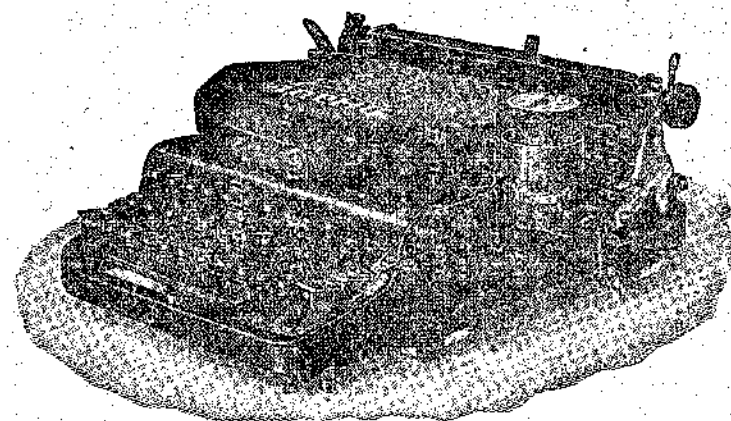
ΕΣΤΙΝ
ΕΙΣΤΑΛΜΙΑΝ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΑΜΥΓΔΑΛΙΤΙΑ

Αληθινή απορροστική
να καθαρίζει τα δόντια σας

με το
Ravinos

Η
Ω
Ρ
Α
Ο
Ι
Ν
Ο
Τ
Ο
Ε
Κ
Ρ
Ρ
Α
Ε
Μ
Α

ARCHO

Έλληνογαλλική
Στερεωτάτη
Απλουστάτη
Εύθυνωτάτη

Μ'έγγυησιν στερεό-
τητος και καλής λει-
τουργίας

Εύκολαι πληρωμής

Γραφομηχαναι παντός τύπου - καινούργεις και Occasion

ΑΔΕΛΦΟΙ **Π. & Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ**

ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. Δ'ΣΙΣ 'ΟΜΑΡΟΣΚ' ΤΗΛ. 4-57

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΑΘΕΛΦΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
— ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 11 — ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΑΡΙΘ. 6 —
12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ & ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ Θ. ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ Κ. ΡΩΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία	Δραχμαί 100	Τιμή εκάστου φύλλου δια τας 'Αθή- νας και Πειραιά	Δραχμαί 3
	Έξάμηνος	55		
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία	Γ. Δ. 50	Δια τας έπαρχίας	4
	Έξάμηνος	25	Δια το 'Εξωτερικόν	Γ. Δ. 1

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ Ή ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 6

Τὰ «ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ» έχουν προκηρύξει διαγωνισμόν δια συγγρα-
φήν θεατρικου έργου. Λεπτομέρειαι και όροι εις το προηγούμενον
τεύχος.

ΛΑΚΩΝΙΚΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

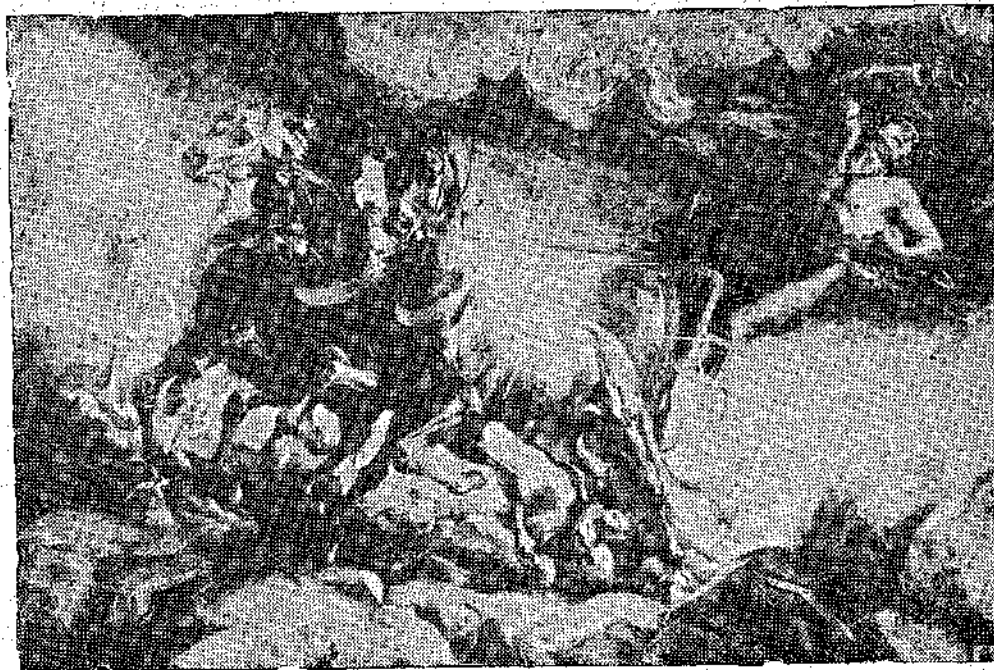
ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΜΗ

Τὰ «Παρασκήνια» εις τας θεατρικὰς κριτικὰς των και γενικῶς εις τὴν διατύπωσιν τῶν κρισεῶν των, ἔχουσιν ὑπ' ὄψει πάντοτε τὸ καθήκον τῶν ἀπέναντι τοῦ κοινου. Καταδικάζοντες ἢ ἐπαινοῦντες, ἐνεργοῦμεν ἐξ ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τῶν ἀναγνωστῶν μας οἱ ὅποιοι ἔχουν δικαίως τὴν ἀπαίτησιν ὅπως αἱ γνώμαι μας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν προέρχονται ἐξ ὀρθῆς ἢ ἐσφαλμένης κρίσεως, εἶναι ὅμως ἀπολύτως εὐσυνείδητοι και ἀμερόληπτοι. Οὐδεμία προσωπικὴ ἐπὶ ἡρεία, οὐδεμία πολιτικὴ μᾶς παρασύρει. Δέν καταφερόμεθα κ τὰ τῆς ἀτομικῆς ἀλλὰ κατὰ τῆς καλλιτεχνικῆς προσωπικότητος ἐκείνων με τοὺς ὁποίους ἀσχολούμεθα οὐδὲ ἐπιτρέπομεν εις τὴν συνείδησιν μας προσωπικῆς φύσεως προθέσεις. Εἴμεθα φίλοι ὅλων και δέν μισοῦμε τὰ πρόσωπα ποὺ εἶτε εις τὸ καλλιτεχνικὸν οἰκοδόμημα κάμνουν βλάβην, κατὰ τὴν ἰδέαν μας, εἶτε—πολὺ ὀλιγότερον—εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Ὅταν κτυποῦμε ποδοῦμε νὰ δειξομε σημεῖα ἔχοντα κατὰ τὴν ἠντίληψιν μας ἀνάγκην βελτιώσεως, ποδοῦμε νὰ διορθώσομε και ὄχι νὰ συντρίψωμε. Τὰ πρόσωπα γὰρ τὰ ὁποία ἀσχολούμεθα πρέπει νὰ ὑπολογίζον πάντοτε στήν ἐκτίμησιν μας, στήν ἀγάπην μας και στὰ ἀγνά μας ἑλατήρια. Κάμνομε αὐτὴν τὴν δήλωσιν γιὰ πολλοὺς κάμνουν σύγχιουν νομίζοντες ὅτι ἡ κριτικὴ ἀφορᾷ τὰ πρόσωπα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ και μάλιστα και κάμνουν τοιαύτης φύσεως κριτικὴν ἐργασίαν ἢ ὁποία τότε λαμβάνει διαφόρων εἰδῶν μορφὰς και προ-
βλεπεται ἀπὸ πολλὰ και ποικίλα κίνητρα.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Νέα ἀνακίνησις τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου. Τὸ Κράτος προνοοῦν δια τὴν ἀσφάλειάν του και ἀποβλέπον εις τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πολεμικῶν του μέσων και ἰδιαίτερος τῆς Ἀεροπορίας, ἔστρεψε τὸ βλέμμα ποδὸς ἐξυμνεσιντῶν οικονομικῶν παραγόντων τοῦ σκοποῦ του. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐκμεταλευσίμων πραγμάτων συμπεριέλαβε και τὸ θέατρον. Καὶ πολὺ σοφῶς και φρονίμως ἐνεργοῦν ἀνέθεσεν εις τὰς δύο σοβαρωτέρας θεατρικὰς ἐπιχειρήσεις τὴν ὑπόθεσιν. Τοιουτοτρόπως ἐπιτυχάνονται δύο συγχρόνως λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ὁ καταρτισμὸς θιάσου με ὅλα τὰ δόκιμα στοιχεῖα ποὺ παροουσιάζει ὁ τόπος και ἐπομένως ἡ ὑπόσχεσις ἐξαιρετικῶν θεατρικῶν ἐμφανίσεων και ἡ ἀσφαλὴς ἐπιτυχία τῶν ταμειακῶν ὑπαθέσεων. Ἡ ἀνακίνησις ὅμως τοῦ δρισυτικοῦ κρατικου Θεάτρου ὑποθέτομεν ὅτι ἐγενε κακῶς. Διότι ἡ μὲν παρούσα ὑπόθεσις ἀφορᾷ κυρίως ἐκμετάλλευσιν τοῦ θεάτρου ὑπὸ τοῦ κράτους και δὴ ἑκακτον και προσωρινήν, ἐνῶ τὸ ἐπίσημον κρατικὸν θέατρον ὅπερ συζητεῖται και μελετᾶται ἀφορᾷ ἐνίσχυσιν, ἀρωγὴν και ἐπιτήρησιν τῆς θεατρικῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἐθνους. Ὅστε δέν εὐρίσκομεν διατὶ συγγέεται τὸ ταμειὸν Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης με τὸν προϋπολογισμόν τῆς μελλούσης Κρατικῆς θεατρικῆς ὑπηρεσίας.

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΡΟΪΛΟΣ

"ΙΠΠΟΥΤΟΣ."

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

"Άλλο τούτο καλόν. Μαθηταί της 'Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου αποβάλλονται εὐθὺς ὡς φαρασθῶν ἀκολουθοῦντες καὶ μαθήματα ἄλλων σχολῶν ἢ ιδιωτῶν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν προβλέπει ὁ ὀργανισμὸς τῆς 'Επαγγελματικῆς Σχολῆς τοιοῦτον ἐνδεχόμενον καὶ ἔχη τοιαύτην τινὰ διόρθωσιν. Θὰ ἦτο ἀκατανόητον. Καὶ δὲν θὰ ἔμενε παράναπροστέθη τι ἀποβάλλονται καὶ ἐκεῖνοι ποὺ μελετοῦν συγγραφεῖς μὴ διδασκαμένους εἰς τὴν σχολήν. Ἡ 'Επαγγελματικὴ σχολὴ Θεάτρου, ὡς γνωρίζομεν, δὲν ἔχει συνηθίσει τοὺς φοιτῶντας εἰς ἀδυστηρήτητα ἀφροῦ ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς εἶναι τόσο βολικῆ ὥστε νὰ δέχεται ἀμέσως πρὸς ἐγγραφήν οἰονδήποτε. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ ἀδυστηρότης λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ ἐξηγηθῆ ὡς ἀντίκρουσμα τῆς ἄλλης τῆς καλωσύνης καὶ εὐκολίας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ Ριχάρδος Γ' τοῦ Σαξέτη Τιμητικὴ κ. Μυράτ.

Τὰ Σαξέτηρια ἔργα γὰρ νὰ χωρέσουν εἰς τὸν χώρον τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς τῆς ὁποίας ἡ στενότης καὶ ἡ γυμνότης εἶνε γνώσταί πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ὑποστοῦν μείωσιν τῆς μεγαλειώδους ὑψῆς των. Τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβραβεύεται ἐκ σεβασμοῦ καὶ φόβου ἐνώπιον τῆς ὑπερόχου δραματολογικῆς αὐτῆς προσωπικότητος τῆς ἱστορίας. Μία πρόθεσις μὴ ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τῆς προσπαθείας δὲν δικαιολογεῖται. Εἶναι περισσότερον ἄξιον ἐκτιμήσεως τὸ νὰ μὴ πειράξῃ

κανεὶς ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ μικρότερος κίνδυνος νὰ ὑποστῇ ἀλλοίωσιν καὶ μάλιστα πρὸς τὸ χειρότερον. Ὑπάρχουν ἔργα βεβαίως πολλὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἓνας εὐσυνειδήτος καλλιτέχνης εἰμπορεῖ νὰ δεῖξῃ τὰ σύνορα τοῦ ταλάντου του χωρὶς αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ ἔργα καὶ ἡ ὄψις των νὰ διατρέξουν κινδύνους.

ΡΕΖΙΤΑΛ ΓΚΟΝΤΟΦΣΚΥ (Κεντρικόν).

'Ἰδίως γὰρ δεσιτάλ ποῦ ἀπαιτοῦν μεγάλην ἡσυχίαν ἢ σάλα τοῦ Θεάτρου Κεντρικοῦ δὲν φαίνεται κατάλληλος. Οἱ ἐξωτερικοὶ θόρυβοι ἔρχονται νὰ παραλλάξουν τὰς ἁρμονίας καὶ ἐπομένως νὰ τροποποιήσουν καὶ διαστρέψουν τὰ μεγαλοφυῆ πλάσματα τῆς μουσικῆς ἐκφράσεως. Εἰς τὸ ἐλλάκωμα τοῦτο ἔρχεται νὰ προσθέσῃ καὶ ὁ καθυσταρημένος ἀκροατὴς τὴν ἀχαριστήριον ἀγαδειάν του. Αὐτὴν τὴν ἀκατανόμαστον περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἄλλους, αὐτὴ τὴ βαρβαρότητα τῆς φωνῆς ποῦ ἀσφαλῶς μόνον σ' αὐτὸν τὸν ἐλευθὲν ἐδῶ τόπο θὰ παρατηρεῖται. Ὁ διαπρακτὴς καλλιτέχνης ἐξετέλεσεν ἔργα Σοπὲν καὶ Λίστ καὶ ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι συνηθίσαν οἱ ἀκροαταὶ τόσο ὥστε νὰ σημειωθῇ ἀκράτητος ἐνθουσιασμοῦ ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ὁ εὐγενὴς ἐκτελεστὴς ἐχάρισε τὴν ἀπόλαυσιν καὶ ἐκτελέσων ἐκτός τοῦ προγράμματος. Μία δεξιοτεχνία ἀνυπερβλήτη, μία ἠνιόχης τοῦ λεπτοῦ αἰσθήματος κατὰ τρόπον ἀπόλυτον ἀκριβῆ καὶ ἀσφαλῆ ὑπέγραψαν τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς μουσικῆς προσωπικότητος τοῦ ξένου καλλιτέχνου.

ΡΕΖΙΤΑΛ ΑΝΤ. ΣΚΟΚΟΥ (Σάλα Κεντρικοῦ).

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Τέσσαρες συνάτες τοῦ Μπετόβεν πλημμυρισμέναι ἀπὸ εἰδυλλιακὸν αἰσθημα, λεπτότατες καὶ εὐγενικές, καθαρὸ ἀνάβλυσμα τῆς μουσικῆς σοφίας, ἐκτελεσμέναι μεθυστικῆν προσκόλλησιν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ δημιουργοῦ των ἀπὸ τὸν ἄξιον μύστην τοῦ Μπετοβενικοῦ μυστηρίου καὶ κυρίαρχον τοῦ ἐκφραστικοῦ του μεσου (τοῦ πιάνου) κ. Ἄντ. Σκόκου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ

Τσαϊκόφσκυ, Σκριάμιν, Κορζάκωφ.

ΓΕΡΑΛΗΣ

Τρεῖς κορυφαῖαι ὄψεις καὶ πηγαὶ ποῦ ἡ πλούσια μουσικὴ των ροῆ πλημμύρισε κατεβαίνοντας ἀπ' τῆς σλαβικῆς χώρας, τὴν Εὐρώπην. Ἡ «Σχεραζάτ» τοῦ Κορζάκωφ, οὐνειώδης διήγησις ὅλων των ἱστοριῶν τῆς ἀνατολίτικης ἡδονῆς, μία διήγησις μέσα εἰς τὴν ὁποίαν σπαταλᾶται θησαυρὸς ἀπὸ χρώματα, καὶ προσφέρεται ἀφθονα ἢ γοητεία των ἀρωμάτων, των πολυτίμων πετραδιῶν, των κωμυλῶν τῆς σαρκὸς καὶ των χυμῶν ἀπὸ παραμυθένους φανταχτεροῦς καρπούς. Ὁ κ. Μπούντικωφ ἦταν σὸ στοιχεῖον του.

ΚΟΙΝΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐκθεσις των κ. κ. Ζευγώλη, Σάχου, Λύττα, Καλλιγὰ, Μαλέα καὶ Τριανταφυλλίδη ἐκλεισε χωρὶς νὰ σημειωθῇ προθυμία σὲ ἀγορές. Εἶναι φαίνεται ἔνωρις ἀκόμη. Ἡ νέα πλουτοκρατικὴ κοινωνία δὲν εἶδει ἀκόμη τὸ ἀναπτρεπτικὸ ἄλλωστε λίγισμα ἐμπρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν δύναμιν. Οἱ καλλιτέχνη φιλοτιμοῦνται, προσπαθοῦν, ἀγωνίζονται. Ἄς περιμένωμεν λίγο ἀκόμη.

ΕΚΘΕΣΙΣ κ. ΡΟΪΛΟΣ

Ὁ κ. Ροῖλος καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν σχολὴν των Καλῶν Τεχνῶν ἐκδέτει περὶ τὰ 200 ἔργα του εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι βαλμένη ἡ σφραγὶς τοῦ καλλιτέχνου ποῦ ἔχει τὸ κύρος τῆς τεχνικῆς ἐμπειρίας. Πλήθος κόσμον ἐπισκέπτεται καθημερινῶς τὴν σάλα τῆς ἐκθέσεως εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, εἰς βαθμὸν ὥστε καταντᾶ καὶ αὐτὴ ἡ κυκλοφορία ἐκεῖ δύσκολος. Τὰ δύο του

"ΕΥΛΑΒΕΙΑ."

ἔργα των ὁποίων δημοσιεύομεν φωτογραφίας εἶναι τὰ ἀκριβότερα, τιμολογημένα τὸ μὲν ἀντὶ 200 τὸ δὲ ἀντὶ 250 χιλ. δραχμῶν.

ΕΚΘΕΣΙΣ κ. ΒΙΤΣΙΩΡΗ

Καμμιά εἰκοσιπενταριά εἰκόνες ποῦ ἀμέσως μόλις τῆς δῆ ὁ ἐπισκέπτης ἀνυλαμβάνεται πῶς ὁ ἐκτελεστὴς των εἶναι συρμένος ἀπ' τὴν παράξενη γοητεία τοῦ μοντέρνου τρόπου. Κάτι τὸ ἀρωστο καὶ σάπιο πηγάζει ἀπὸ τὸ χρῶμα καὶ τὴ γοαμὴ ποῦ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης τραβᾷ σὸ μουςαμᾶ του. Τὸ αἰσθημα ἐκείνου ποῦ ἀντιγράφει τὰ κάδρα αὐτὰ εἶναι μιά βαθεῖα ἀγωνία ἐμπρὸς τῆς θεᾶ μιᾶς φρικτῆς καὶ τραγικῆς καταστάσεως. Ἄν ἡ ἐποχὴ-μας ἴδιως σταθεροποιεῖ καὶ κέντρα παρουσιάζει τὴ γαμία μιᾶς τέτοιας κατάντιας, εἶναι πραγματικῶς ἀποδοσμένη δύνατα ἀπ' τὸν τεχνίτη. Πρέπει νὰ μὴν παραφουμε δι' ἅλα τὰ ταμπλώ του κ. Βιτσιώρη ἔχουν τὴν προσωπικὴν του ἐκφρασιν ἐντονη καὶ πανταχοῦ παρούσα καὶ τοῦτο τὸ εὐρίσκαμε ἐξαιρετικὸ χάρισμα γὰρ τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην.

ΕΚΘΕΣΙΣ κ. ΑΠ. ΓΕΡΑΛΗΣ

Περὶ τὰ πενήντα ἔργα, τοπεῖα, γυμνά, συνθέσεις, στίτσα. Κυρίαρχη μία ἀτμοσφαιρα γνησίως Ἑλληνικῆ. Ἡ γοαμὴ του στερεά, ὑγιής, σαφής. Τὰ χρώματά του εὐγενῆ καὶ ἡ διάθεσις ὅλων των ἐκτελέσεων ἔχει τι τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ ἀγνόν.

Ο κ. ΨΥΧΑΡΗΣ & ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ

Ὁ κ. Ψυχάρης ἀφίχθεις τέλος εἰς τὴν ἀμαρ-

Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ—ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΥΡΙΟΙ—ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ένας νεαρός εργάτης στα ηλεκτρικά συμπληρώματα, έξυπνος, ήθικος, φίλεργος, ισχυρός στον χαρακτήρα, μελετημένος, ενεργώς αναμιγνυόμενος εις την εργατική κίνηση και γενικός γραμματέας της εργατικής δημοσπονδίας, προσβάλλεται από έρωτα προς ένα κορίτσι λαϊκής καταγωγής, άμορφωτο, με άπλη καρδιά που ζή μ' ένα γερο Εύγενή γερουσιαστή σε μίαν ευχάριστη και άνετη συμβίωση. Προκειμένων βουλευτικών εκλογών ο νέος δεν αισθάνεται την όρεξιν γά εκτεθῆ μ' όλες της προτροπές τών φίλων του γνωρίζων ότι ή πολιτική απαιτεί χαρακτήρα όχι τόσον εύθετος και εύπλοους όπως ο δικός του. Άλλ' ή μικρή που δέν εκτιμά την εργατική του μπλοῦζα του γυρίζει τό μυαλό. Κ' έτσι ο νέος που στην α' πράξι μās παρουσιάζεται με τή μπλοῦζα επάνω στη δουλειά του και στη β' με τή ζακέτα ως γεν. γραμματέας, στην τρίτη μās φορεί ψηλό και ραδιγκότα ως ύπουργός της εργασίας στο ύπουργείο του. Η εργατική του προέλευσις και τό ισχυρό του αίσημα στη μικρή του, συνυ-

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΡΟΓΓΑΟΣ

"ΧΑΙΡΕ ΡΑΒΒΙ,"

φασμένα με την έξυπνη και ήθικη του ιδιοσυγκρασία έρχονται σε μιά ευχάριστη κωμική αντίθεση με τό αξίωμα και της επίσημες ασχολίες του και ο κ. Λογοθετίδης αναπτύσσει με τέχνη, και όρεξι, κινούμενος άνετα στα φυσικά χαρίσματα του ταλέντου του, τό θέμα του λεπτού αυτού και ενδιαφέροντος ρόλου. Μά την πτώσι του ύπουργείου που συντόμως λαμβάνει χώραν ο νεαρός μας ηλεκτροτεχνίτης προτινεί με ένθουσιασμό στην άγαπημένη του να πάνε να κτίσουν τή φωλίτσα τους κάπου μακριά... αυτός θά εργαζήτε κλπ. Άλλά βλέπει με αποκαρδίωσι πώς ή μικρή επιμένει να μη έννοι τον έρωτα με εργατική μπλοῦζα. Ο έρωτας του τόν κάνει να δεχτεί μιά πλουσιοπάροχη θέσι διευθυντού σε μιά εταιρεία ύποκτη, θέσι την όποιαν επιμόνωσ του επρότειναν πριν και σταθερά την απέκρουσ. Στόν κατήφορό του αυτόν επεμβαίνει ο γερουσιαστής βολεόντας τό πράγματα ώστε να έχη στην κατοχή του την μικρή χωρίς να της ύστερεί και τό φίλο της, ενεργεί δηλαδή χωρίς να τόν αντιληφθούσιν να τοποθετηθῆ ο νεαρός εις την Κοινωνίαν τών Έθνών και έτσι ή σταδιοδρομία του εργατικού νεοπλιτικού λήγει ή κατά τούς συγγραφείς

φθάνει εις τόν πρός όν όρον της. Ο ρόλος δέν είναι νεοφανής ποσώς. Είναι ο άνεκαθεν ρόλος του ύπηρέτου ή του φαντόρου έραστοῦ που εις την κωμωδιαν αυτήν την «χιουμοριστικήν» —ας την πούμε έτσι— έχει άνέβη από του δευτερεύοντος επιπέδου εις τό πρωτεύον. Η διαφορά έγκειται ακόμη εις τό ότι ο ρόλος δέν είναι μπουφός και εις τό σημείον αυτό θά έπρεπεν ίσως να επιζητήση ο κύριος Λογοθετίδης να μειώση τό οικείο του εκείνο ύφος της ήλιθιοειδούς προσοχής με τό ύψωμένα φρύδια τό άνοιγμένα βλέμματα και της έλαφρά κατεβασμένες άκρες τών χειλιών. Η συμπεριφορά του νέου εις όλας τās σκηνάς δέν εινε συμπεριφορά άφελους τύπου όθεν και αι σκηναι εις τās όποιας κινείται από τό έρωτικό έλατήριο όφείλουν να είναι κωμικαι έξ αυτής της σκηναϊκής καταστάσεως και του τυλικού χαρακτήρος, να μη προστίθεται δηλαδή άφέλεια φυσιογνωμίας έφ' όσον τούτο δέν αποτελεί στοιχείον του χαρακτήρος εις τόν ρόλον αυτόν.

Ο κ. Λογοθετίδης πλουτισμένος με πηγαίο ταλέντο θεατρικής φύσεως, δέν θά βρῆ καθόλου δύσκολο να ντύνεται τούς ρόλους που δημιουργεί και όχι να τούς δίνει τό προσωπικό του ύφος. Σε τρόπο που να βλέπει κανείς κυρίως Ζάν Καγιάν, Άγνώ Γ'λεντζέ, Βαρνάβα και πολύ έλάχιστα Λογοθετίδην. Έννοείται ότι εις έργα ως τό προκειμένον δέν γνωρίζει κανείς τί ν' αξίωση άκριβώς από τόν εκτελεστήν. Έργα γραμμένα κατό τρόπον βιομη-

Μ. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΕΡΑΙΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

Η βάση αυτή ύπήρξε και θά ύπάρχει πάντοτε κι' ούτε πρέπει να τό ξεχνά ή να άφίνει να του τό άμφισβητούσιν ο κάθε αληθινός της Σκηνης καλλιτέχνης.

Κι' αυτό δέν τό λέγω για να μειώσω τή σημασία του ποιητή στο θέατρο ή για να τονώσω τό ήθικό του θεατρίνου άπλώς. Τό λέγω γιατί ή καλλιτεχνική άποστολή του ήθοποιού έχει παραγνωριστει σε βαθμό ώστε να θεωρηθῆ ως ο φωνογράφος του συγγραφέα ακόμη κι άπ' αυτήν την κριτική που δέν έννοι ή δέν μπορεί να ξεχωρήσει από που αρχίζει ή εργασία του θεατρίνου στην εμφάνησιν ενός έργου—εργασία δημιουργική — ώστε να δώσει τα του Καίσαρος τῷ Καίσαρι και τα του Θεού τῷ Θεῷ.

Η άρχή αυτή, ώστε, ύπάρχει και σήμερα όποτε τό θέατρο δέν εινε δυνατόν να έννοηθῆ χωρίς τό λόγο—τό ποίημα. Γιατί κυρίως άναφορικά στην τέχνη του θεατρίνου, μετό ποίημα στο θέατρο δέν προσετέθη για τόν ήθοποιό παρά ένας ακόμη εκφραστικός τρόπος, ένα ακόμη είδος εκφραστικής ένέργειας—μεταξύ άλλων—που γίνεται με τό λόγο με τή λαλιά.

Έτσι ο ήθοποιός έχει να εκφράσει όρισμένα πράγματα κάθε φορά με όλα τα εκφραστικά μέσα που διαθέτει και στα όποια προστίθενται και άλλα, βοηθητικά, ή σκηνογραφία, τό φῶς, ή διασκευή του προσώπου, τό κοστούμι και κάθε τι μικρό ή μεγάλο που άποτελεί τό τεχνικό κόσμη της Σκηνης για να συντελέσουν όλα αυτά μαζί, στην κυρία και τελική καλλιτεχνική εμφάνησιν στην όποια αποβλέπει τό θέατρο, στην παράσταση.!

Γι' αυτό σήμερα εκείνο που γίνεται και πρέπει να γίνεται εινε ή επιδίωξις της επιτυχίας του συνόλου. Του συνόλου σ' όλες του τίς λεπτομέρειας. Από τόν πρωταγωνιστή ως τόν τελευταίο φιγκουράντη και από τό σήκωμα της αυλαίας ως τό τελευταίο σκηναϊκό τέχνασμα.

Άλλοτε, όποτε τό θέατρο δέν είχε ακόμη βρει τή θέση του άνάμεσα στις άλλες τέχνες, οι μονομερείς επιβολές στο θέατρο, προς ζημίαν του, δέν έλλειπαν. Άλλοτε ο ζωγράφος (κάποιαν εποχή της Αναγέννησης), με της πολυτελείς και εκθαμβωτικές του σκηνογραφίας, προσπαθῆσε να κυριαρχήση, όποτε μαζί με την αυλαία άνοιγαν και τό στόματα τών θεα-

χανικόν, που ένθυμίζουν άθέλητα τα μηχανοπορήτα είδη του καθ' ήμέραν βίου, επιπόλαια, άβαθῆ, κακοσμηρητημένα, όπου ή φυσική ένότης της δράσεως και της ψυχολογίας σκοντάπτουν αλληλοδιαδόχως, δέν προερίζονται να στήσουν σε ύψηλό βάθος έναν σκηναϊκόν τεχνητήν. Τόν κ. Λογοθετίδη θῆ περιμένουμε να θαυμάσουμε σε έργον καθαράς τέχνης. Π.

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΒΙΤΣΙΩΡΗΣ

"ΤΡΕΛΛΟΣ,"

των σ' ένα θαυμαστόκο άσα! χωρίς όμως ή παράσταση να μπορεί να δώσει τίποτε περισσότερο. — Άλλοτε ο σκηνοθέτης με τό μηχανικά μέσα και τα τεχνάσματα του — άλλτε ο πρωταγωνιστής βιοτουόζος (κι' ένα παράδειγμα έχουμε τή Σάρα Μπερνάρ που δέν έπρόσθεσε τίποτε στην γαλλική θεατρική παράδοση μ' όλη τή μεγάλη της αξία) και άλλτε ο συγγραφέας που ύέλησε να έπιβάλλει στη Σκηνη έργα κατάλληλα μόνο για άνάγνωση. Να γιατί — άναφορικά με τόν τελευταίο — οι μεγάλες θεατρικές έποχές είν' εκείνες που ο ποιητής κατόρθωσε να ταιριάζει τίς απαιτήσεις τών δύο αυτών κόσμων, του θεατρικού και του δραματικού σε ένα άρμονικό μεταξύ τους δέσιμο. — Σοφοκλής, Σαίξπηρ, Σίγγερ.

Άν ώστε σήμερα τό κάθε τι επάνω στη σκηνη που συντελεί στην εμφάνησιν του θεατρικού καλλιτεχνήματος, της παράστασης, έχει τή σημασία, πόση σημασία πρέπει να έχει—την πρώτη, την κυριώτερη—άκόμη και από τό δραματικό έργο περισσότερο—ο ήθοποιός!

Όχι βέβαια ο πρωταγωνιστής μόνο όπως συμβαίνει στο θέατρο μας. Ο συγγραφέας όρισμένως με τήν ίδια στοργή, και όχι χωρίς λόγο, έχει καταγίνει με όλα τα πρόσωπα του έργου του και ο θεατής πηγαίνει να δει την παράσταση όλη και σε όλα της. Ο δραματικός συγγραφέας έγραψε ολόκληρο δράμα και όχι ένα μόνο ρόλο και ο θεατής πηγαίνει να δει

N. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ ΜΕ ΣΤΑ ΥΡΩΜΕΝΑ ΤΑ ΧΕΡΓΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στάθησε...

— Συχώρεσέ με, για ό'λα αυτά είν' άνοησίες, ή μάλλον όχι, όχι φαίνονται, μα δέν είναι καθόλου άνοησίες, είναι ίσως ή μεγάλες λεπτομέρειες τής ζωής είναι τó άχνάρι, είνε ή σκαλωσιά για να ζητιάξη, για να χτίση κανέναν μιά ζωή εύτυχημένη... Άς μη γελοιομάστε, για να φτιάξησ κατι σήμερα, κατι καλό και χρήσιμο για σένα και για τούς άλλους, πρέπει νασαι ώ ρ α ι ο ς.

Και ώραίος δέν μπορείς νασαι χωρίς τά μέσα που χρειάζονται γι' αυτό. Όλα πρέπει νασαι ώραία, επάνω σου και γύρω σου. Η παρουσία σου νασαι ευχάριστη και περιζήτητη. Έπί τέλους πρέπει ναχης κέφι να μιλήσ, να εράζεσαι με ταξί, με θυμό. Γι' αυτό ήθελα να επισκεφθώ σήμερα τόν κύριο που σου είπα, θέλω να υπώ μέσα στη ζωή από την πόρτα, όχι από τά κεραμίδια, και ή πόρτα αυτή είναι ή πεζή εργασία, και τó χρημα' όλα τάλλα είνε ψέματα.

Όταν θα γίνω εύτυχης έμπορος, θα ξέρω πολύ καλά εγώ, να είμαι και εύτυχημένος και λιτέχνης.

Ένας καλλιτέχνης τής ζωής.

Τόν εκκύταξα με περιέργεια. Τό κατάλαβα. — Σου κάνω εκπληξη, μου είπα, λοιπόν άκουσε, τής προάλλες είχα γυρίση από κάποιον ταξίδι, κουρασμένος, θαλασσοδαρμένος, βρώμικος δέν ήξερα πού να μείνω' ένας κουριέρης μου δωσε μιά κάρτα: «Ξενοδοχείον τάδε» ώραία τούδωκα τó παλιό μου. Κατά τó μεσημέρι, μετά τó φαγητό, με συναντά ο κύριος Δ. Α., χρηματιστής.

«Βρε καλώς τονε, που ήσουν, τι έγεινες; έφαγες;»

προσφέρει και πώς' ως θεατής—άν μείνει μόνο θεατής— θα ξέρει απ' αυτό τι ναπαιτήσει.

M. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗΣ

ΣΗΜ. Είς τó πρώτον μέρος που έδημοσιεύθη εις τó προηγούμενον τεύχος έγειναν τά ετόμενα λάθη: Σελ. 8, 2α στήλη, στην 22α γραμμή, αντί «και δίκας και την περιβολή του;», γράφει: «και ίσως και την περιβολή του;»—Σελ. 8, 2α στήλη, στην 24η γραμ. αντί «όπως ή άρχή», γράφει: «δι ή άρχή». — Σελ. 8, 2α στήλη, 30η γραμμή αντί «ποτέ πριν άκόμη ο ήθοποιός», γράφει «ώστε πριν άκόμη ο ήθοποιός».

—Ναι.

—Τότε πάμε να σου δώσω ένα καφέ, μα έναν καφέ εξαιρετικό. Θα πάμε στη γκαρσονιέρα μου. Έφερα ένα έκτακτο μηχανήμα από την Ιταλία, φιλτράρει τόν καφέ και στάζει στάλα, στάλα με όλο του τó άρωμα και την ούσια. Μου κόστισε διακόσιες λιρέτες.

Ήμουν κουρασμένος, ζαλισμένος, βρώμικος από τó ταξίδι, χάλα:

—Θέλω να πάω να πείσω λιγάκι, τού είπα, είμαι από ταξίδι.

—Δέν πειράζει, θα πάμε με ταξί, σε μισή ώρα θα βρισκεσαι στο κρεβάτι σου.

—Πάμε.

Φθάσαμε... Στην ξόπορτα μιά μικρή ταμπλίτσα γυαλισμένη έγραφε τώνομά του: Δ. Α. ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΣ. Έβγαλε ένα μικρό κλειδάκι και άνοιξε. Όρίστε.

Πέρασα πρώτος. Ήταν μισόφωτο, Άναψε τó ηλεκτρικό' τó διαμέρισμά του ήταν μιά χαριτωμένη μονοκατοικία. Και ανέλαβε να μου τά δείξη όλα. «Εδώ τó γραφείο», «Εδώ τó σαλονάκι», — «Εδώ ή κρεββατοκάμαρα», — «εδώ τó πιάνο». Για κύττα κι' εδω, είναι δικό μου σχέδιο: Τό μπάνιο, με θερμοσιφόν δικής μου έφευρέσεως και με νεπόζιτο που έχει πάντα νερό. Τό «ντους» έχει ιδιαίτερο, καινούργιο μηχανισμό. Έδω τó αποχωρητήριο, δίπλα στο μπάνιο.

Και ήταν όλα τά δωμάτια ταπετσαρισμένα με ανοιχτόκαρδα χρωματισμένα χαρτιά, με λουλούδια και πουλιά' και κουρτίνες μοντέρνες, με περίσσια χάρι στόλιζαν παράθυρα και πόρτες.

«Εδώ τó κρεβάτι, — ξεηκολούθησε, — καθώς βλέπεις, γίνεται άμέσως ντιβάνι». Και τó σκέπασε μ' ένα βαρύτιμο χαλί και με καμιά δεκαπενταργιά μαξιλαράκια, άλλα ζωγραφιστά και άλλα κεντημένα.

Ό καφές μέσα στο μηχανήμα έβραζε, σφύριζε κι' σκορπούσε λεπτούς εδάδεις άτμούς.

—Γιά κύττα και τó φώς. Κι' έπαιζε με τó ηλεκτρικό κουμπί...

«Νά μέρα», και άναψε όλα τά φάτα. «Τώρα κόκκινο, πράσινο, μπλέ' — κι' αυτό τó θαμπό ηλεκτρικό λυχνάρι, άνάβει, όταν είνε καμιά μικρούλα που ντρέπεται...»

Και μου κλεινε τó μάτι και γελούσε με όλη του την καρδιά...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΪΑΝΕΚΔΟΤΑ

Και καθόμουν εκεί στο ντιβάνι, μέσα στα ώραία μαξιλαράκια, κουρασμένος, νυσταγμένος, βρώμικος, μ' ένα πακέτο άπλυτα ρούχα στο χέρι που τά πήρα ως μοναδικό μπαγκαζ' φεύγοντας πλυμένα... Και δέν είχα τίποτε άλλο στον κόσμο, ένα παλιό μπασούλο μόνο σε κάποιας θείας μου, μιά βαλίτσα σ' ενός φίλου μου τó σπητι, και μιά τριμμένη φορεσιά στού αδελφού μου. Κι' έπρόκειτο να πάω να κοιμηθώ σ' ένα ξενοδοχείο που δέν ήξερα τί είναι, ούτε πού είναι, και θα τώβρισκα με τή βοήθεια τής κάρτας.

Νά ή δική μου εγκατάσταση μέσα στον κόσμο, μέσα στη ζωή. Κουρασμένος, γυμνός, μ' ένα πακέτο άπλυτα ρούχα στο δεξι χέρι και μιά κάρτα με τώνομα κάποιου ξενοδοχείου σ' άριστρού...

Δέν είναι όμορφη εικόνα; . . .

Και γελούσε παράξενα, σαρκαστικά, με τραγική ειρωνεία για τόν εαυτόν του.

—Δέν είναι καλύτερο λοιπόν νασαι χρηματιστής; ξεηκολούθησε ή μάλλον δέ θαπρεπε τάχα, έμεις, ναχουμε λίγο παιδ πρακτικό πνεύμα, και να μην άφίνουμε τó χρημα, την εύτυχία, στα χέρια αυτών των κυρίων; Γιατί στο κάτω, κάτω ένας άνεπτυγμένος ένας άνώτερος άνθρωπος, δι δουλειά και αν καταπιαστή θα την καταφέρη καλύτερα από τόν κάθε μπακάλη κι' αυτή τή μπακαλική άκόμη.

Άν είχα εκείνο τó σπητάκι εγώ, εκείνη την ταπετσαρία, εκείνα τά φάτα, εκείνο τó μπάνιο! τί θακανα, τί θα έγραφα! Δέν είναι λοιπόν άμαρτία που δέν τάχω; Και γι' αυτή την άμαρτία, ποιός φταίει; ποιός άλλος παρά εγώ...

—Όχι δά, έπεχείρησα να ψυδύρισω' καμιά φορά ή συνθήκες, ή άναποδιές τής ζωής...

—Τίποτ' απ' αυτά. Άπλούστατα είμαι ένας άνικανός...

—Άνικανός σε τί; Άνικανός να γίνης χρηματιστής;

—Άνικανός να γίνω άνθρωπος!

(άκολουθεί.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Στην ταβέρνα άναμωμένοι,
Στο κρασί, οι χατακαμένοι,
Τραγουδάμε
Νά περνάμε
Τή ζωή μας τή χαμένη.

Λέμε εδω καμμούς και πάθη
Λέμε εδω για την άγάπη
—Για μας, για μας
Κι' άλλη μιά μας! —
Για τή νιότη μας, που έχάθη.

«Μιά φορά κανείς γεννιέται,
Μιά φορά κανείς πεθαίνει,
Κι' άγαπιέται
—Για μας, για μας! —
Μιά φορά κατακαυμένη!»

('Ανεκδοτο)

B. ΡΩΤΑΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τών άσπρων, λουλουδιών έχουε στερέψει
Τά μύρα στ' άνογυάλι, κ' ένα κλάμα
Σκορπάει τó σούρπο μές' στη μάβαρη σκέψη
Που άπόμεινε χωρίς φτερά' όλα άντάμα

Βουβά τριγύρω, τάχει, λές, πλανέψει
Μιά νεκρωτή σιαπή, κάποιον ένα θάμα
Φριχτό, κι' έντός μου πούχει βασιλέψει
Τό φώς, γροικω σά μαχαιριού μιά λάμα

Και θέλω να πεθάνω' γιατί απ' όλα
Που γύρω μου με πνίγουν, πιο περίσσια
Από μάτια, σαν και δυό ήλιοι, φατοβόλα

Στης σκοτεινιάς μου λάμπουε την πίσυ,
Κι' όσο θωροό τα, τόσο και σωπούνε,
Και λαχαρό γι' αυτά, μα δέ μιλούνε...

[«Η Καρδιά Μιλεί»]

ΑΛΕΚΟΣ ΜΟΥΤΖΟΥΡΙΔΗΣ

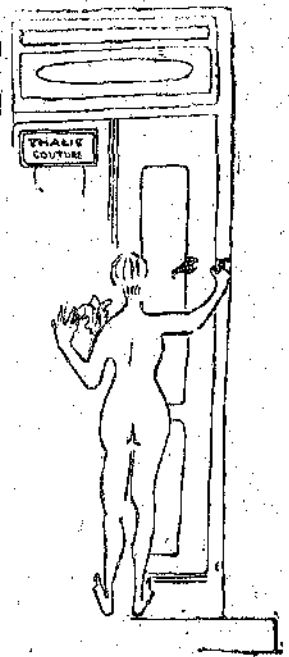
τούς σκλαβώνει, τούς θαμβώνει, τούς εκμηδενίζει, τούς επιβάλλει τόν θάνατον, αποδιώκει από τὸ βλέμματους τὴν παρῳδῶσαν ζωὴν τούς κάμνει νὰ μὴ αἰσθάνονται τὸν δυνατόν σφυγγὸν τοῦ παρόντος, τῆς ὥρας, τῆς ζωῆς. Τὸς γενοῦ μὲ μίαν λέξιν καιῖται μένει αὐτὸ ἀθάνατον! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τῶν ὡραίων τεχνῶν ποὺ θριαμβεύουν διὰ τῆς διαρκείας! Εἶνε ἀπλούστατα ἀπολαυστικὰ δηλητήρια.

Ἄλλ' ἡ μόδα ἐξυγιάνει, διότι χαρίζει τὸ σφρίγγος τῆς καὶ τὴν νεότητά τῆς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μόδα μαραίνεται καὶ πεθαίνει γρήγορα γιατί χαρίζει τὴ φρεσκάδα καὶ τὴν νεότητά τῆς εἰς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ. Γεφῶ σὺν ἀστραπή, θυσιάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητος μας.

Ἕνας μαέστρος ποὺ ἐκτελεῖ ἕνα μουσικὸν ἔργον εἶναι πολὺ κατώτερος ἀπὸ ἕνα μαέστρον ποὺ ἐκτελεῖ ἕνα μοντέλλον καινοουργῆς, νέον μόλις γεννηθέν, κληροσφρίγγος καὶ νεότητος. Ἡ μπαγκέτα εἶναι μηδὲν ἔμπροσθι τῆς σοφῆ συνεργείας ποὺ τίθεται εἰς κίνησιν διὰ νὰ σαλεύσῃ, νὰ κινηθῇ, νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ νωπὸν φύλλον τοῦ μεγαλοφυοῦς σχεδιαστοῦ ἢ τοῦ Παρισιοῦ ἐπιχειρηματολόγου καὶ νὰ πηδῆσῃ ζωντανὴν γεμάτην αἷμα ἢ ζωὴν τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Καὶ εἶναι πολλαπλὴ δημιουργία ἢ ἐκτέλεσις εἰς τὴν μόδα. Ὁ μαέστρος κάμνει τὴν προσθήκην ἑνὸς στοιχείου: τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ συντελεστῆς μόδας κάμνει τὴν προσθήκην δύο στοιχείων: τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ πελάτου. Ἄν ὁ πελάτης εἶναι καλὸς δέκτης τῆς καλλιτεχνικῆς οὐσίας τοῦ ἐκτελεστοῦ μόδας ἢ ἀποτελεῖ διότι πηγὴν καλλιτεχνικῆς διαθέσεως ἢ ὑπόθεσις ἀπλουστεύεται. Ἄγῳμος ὁ πελάτης στερεῖται τοῦ καλαισθητικοῦ στοιχείου καὶ τῆς ὁρεξείας πρὸς τὴν νεότητα, τότε καλεῖται ὁ ἐκτελεστῆς νὰ δράσῃ ἐνεργῶς καὶ, ἐκεῖ πλέον κορυφούται καὶ λαμβάνει ἢ ἐκτέλεσις τὴν μορφὴν καθαρᾶς ἱερουργίας.

Διότι κάθε ψυχικὴ ιδιοσυγκρασία ὀφείλει νὰ στραφῇ καὶ στρέφεται πρὸς τὴν ὁρεξίν τῆς χαρωπῆς νεότητος. Προσανατολιζεται διὰ τῆς σοφίας τοῦ ἱερέως τῆς θεᾶς Μόδας πρὸς τὸν παράδεισον καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ Εἷσα μὲ τὸ φύλλον τῆς συκῆς πάει στὴ μόδιστρα τῆς.

Τὸ νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς εἰς τὸν ἑαυτὸ του ἀποκλειστικῶς τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς μοντέλου εἶναι σφάλμα σπουδαῖον. Εἶνε σπάνιον ἂν μὴ ἀδύνατον νὰ ἀπολυτρωθῇ κανεὶς διὰ μόνης τῆς θελήσεώς του ἕξαφνα καὶ εἰς μίαν στιγμὴν, ἀπὸ τὰς διαθέσεις καὶ ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις καὶ ιδέας αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν γεννηθῆ καὶ κυριαρχήσῃ ἐντὸς του κατὰ ἕνα χρονικὸν διάστημα μεγάλῃ ἢ μικρῶν.

Ἡ μόδα ἔχει τοὺς δημιουργοὺς τῆς καὶ τοὺς ἐκτελεστὰς τῆς. Ἐχει δηλ. δικούς τῆς ἱερεῖς ὅπως καὶ θεός. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοὶ ἐκτελεσταί, μαέστροι, ρεζισέρ, ἔτσι καὶ μοδίστριες καλῆς καὶ κακῆς ἀναλόγως τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου ποὺ εὐρίσκονται, τῆς αισθητικῆς σοφίας καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ιδιοφυΐας καὶ ἐπιδεξιότητος μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε προικισμένοι. Ὅπως διαλέγει τὸν γιατρό σου ὁποῖον θὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὑγείαν σου ἔτσι θὰ διαλέξῃς καὶ τὴν μόδιστρά σου. Ἄλλ' ἂν ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς μοντέλου ἐπιχειρουμένη αὐτοσχεδία, καταδικάζεται μίαν φορὰν, ἢ ἀγορὰ «ἐτοιμοῦ» μοντέλου καταδικάζεται

χιλίαν φορὰς. Εἶναι ὡς νὰ προτιμᾶτε μίαν λιθογραφίαν ἀπὸ μίαν γνησίαν ἐκτέλεσιν τοῦ πινέλλου. Ἡ ὡς νὰ προτιμᾶτε μουσικὸν ἔργον εἰς φωνόγραφον ἢ εἰς μηχανικὸν κύμβαλον παρὰ εἰς ὀρχήστραν. Ἀνθρώπος βεβόητος τὴν αισθητικὴν του προσωπικότητα οὐδέποτε περνᾷ τὸ κατώφλι «ἐτοιμαντικῆς» δηλαδή ἐργοστασίου ὅπου αἱ ἐκτέλεσεις μοντέλων λαμβάνουν τὸν τύπον φαμπρκαρισματοῦ καὶ ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς βιομηχανίας ἀποδιώκει ὡσὰν χονδροειδῆς ζῶον τὴν τέχνην, τὸ ἀβρόν αὐτὸ πλάσμα τῶν καλῶν στιγμῶν τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Τὸ ἐτοιμὸν φόρεμα καὶ τὴν αὐτοσχεδίων ἐκτέλεσιν ἀποφύγετέ τὴν ἂν λατρεύετε τὴν πλέον ἀξιολάτρευτον θεᾶν. Προτιμᾶτε τὴν συμβουλήν τῆς ἐκλεκτῆς μοδίστρας σας, ἔστω καὶ διὰ τὸ πλέον ἀπλοῦν καὶ λιτὸν φόρεμα ἂν πρόκειται. Καὶ ἡ Εἷσα διὰ αὐτὸ τὸ φύλλον τῆς συκῆς συμβουλευθῆ βεβαίως τὸ πνεῦμα τῆς Μόδας.

THALIE

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Χριστοῦ. Ἄργος. Ὁραῖα γράφετε ἀλλὰ θὰ ἐπιθυμοῦσαμε καλλιτερεῖα σας.—Κον Βακ. Λάρισσαν. Ἐλήφθησαν.—Κον Β Κοσμ. Ἀναμένομεν.—Κον Μ. Στεφ. Σύρον. Νὰ μὴ γράφητε σταματήστε ἕως ἐδῶ καὶ ἐπιδοθῆτε σ' ἄλλες ἀσχολίας.—Κον Ἄρβαν. Ἐνναῦθα. Ἐλήφθη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ ἐπ' ἀριθμὸν 5, 7 καὶ 8 φύλλα τῶν «Παρασκηνίων» ἐξηγητήθησαν. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας ποὺ τυχὸν δὲν θὰ λάβουν τὰ ὡς ἄνω φύλλα, θὰ τὰ σταλῶμεν προσεχῶς μόλις ἀνατυπωθῶν.

(Ἐκ τῆς διεκπεραιώσεως)

Τὴν 10ην Δεκεμβρίου κυκλοφορεῖ τὸ νέον ἀριστοῦργημα τοῦ **ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΡΓΚΕΡΥΤΤ**

Κ Ο Μ Π Α Ν Ι Ο Ν

Κ
Ο
Μ
Π
Α
Ν
Ι
Ο
Ν

Victor Marguerite

Κ
Ο
Μ
Π
Α
Ν
Ι
Ο
Ν

Κ Ο Μ Π Α Ν Ι Ο Ν

τὸ «ΚΟΜΠΑΝΙΟΝ εἶναι» ἡ συνέχεια καὶ τὸ συμπλήρωμα τῆς «ΓΚΑΡΣΟΝ» καὶ κατὰ πολὺ ἀνώτερον αὐτῆς εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς «Μοντέρνας Γυναίκας».

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,"

— 3 ΠΡΟΣΤΕΙΟΥ 3 —

Κεντρικὴ πώλησις τῶν βιβλίων μας, Προαστείου 3 καὶ Librairie Mondiale Σταδίου 24 (ἔναντι Ἀρσακείου).

ΣΗΜ.—Τοῦ ΚΟΜΠΑΝΙΟΝ θὰ κυκλοφορήσων καὶ οἱ δύο τόμοι δημοῦ οἴτινες θὰ τιμῶνται καὶ οἱ δύο δεδεμένοι δραχ. 60, ἄδεται 50.

A. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ 10

Τὸ τελειότερον ἐργαστάσιον

Ἑποκαμίσεων, Κολάρων, Γραβατῶν

Ἑτοιμῶν καὶ ἐπὶ Παραγγελία